

[Holger Eriksen.]

lille smule speciel viden; den ville imidlertid også mangle hos en civilingeniør, men hvis det drejede sig om en civilingeniør, ville man udmærket godt kunne finde mulighed for at skaffe ham denne nye uddannelse. Når det er en teknikumingeniør, lader det sig derimod overhovedet ikke gøre.

Hovedet på sømmet har man dog fra statsbanernes side ramt ved at udsende en rekrutteringstryksag — som jeg står med her — hvori det anføres, hvad man på de forskellige områder kan drive det til. F. eks. får man at vide, at man kan avancere fra trafikelev til generaldirektør, men for teknikumingeniører anføres 23. lønningsklasse som slutsten, dog med en tilføjelse om, at der er mulighed for et vist kvalifikationstillæg for særligt egnede. Altså, for teknikumingeniørerne gælder det, der står over Dantes helvede: her lades alt håb ude — ganske uden hensyn til, at den lovgivende myndighed mener noget andet.

Forholdet bliver så meget mere grelt, som f. eks. postvæsenet udmærket godt kan lade teknikumingeniører avancere. Det samme er tilfældet i private virksomheder, men der er enkelte, i hvert fald en enkelt anden styrelsesgren, der følger statsbanernes eksempel.

Lønningsudvalget er af den opfattelse, at der må være grænser for, hvor længe et enkelt område kan lave grin med den lovgivende myndighed, og det anmoder derfor nu de respektive ressortministre om at drage omsorg for, at de trufne vedtagelser bliver respekteret ikke bare efter deres bogstav, men også efter deres ånd.

I øvrigt anbefaler jeg de stillede ændringsforslag og de to lovforslag til vedtagelse.

Henry Christensen: Jeg kan på venstres vegne tilslutte mig den ærede foregående talers anbefaling af de stillede ændringsforslag og lovforslagene i deres helhed til vedtagelse ved tredje behandling.

Det spørgsmål vedrørende teknikumingeniørerne, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen særlig fremdrog, har vi jo tidligere drøftet, og jeg kan sige, at vi i princippet er enige på det punkt. Vi er enige om, at det afgørende ved besættelse af stillingerne må være kvalifikationerne.

Jeg skal ved denne lejlighed indskrænke mig til at anbefale ændringsforslagene og de to lovforslag.

Langkilde: Det af den højtærede finansminister stillede ændringsforslag vedrørende ændring af klassificeringen af den hidtidige stilling som særforsoresdirektør fra 29. til 28. lønningsklasse giver mig anledning til nogle bemærkninger.

Ændringsforslaget er jo tiltrådt af lønningsrådet og lønningsudvalget, men med forbehold med hensyn til de yderligere normeringer, der eventuelt ønskes som følge af planerne om oprettelse af et revalliderings- og forsoresdirektorat.

Jeg vil meget gerne på det konservative folkepartis vegne nærmere præcisere og understrege dette forbehold. Ændringsforslaget betyder tilsyneladende en besparelse, for så vidt som den hidtidige direktørstilling føres fra 29. til 28. lønningsklasse, men bagved ligger i virkeligheden planer om oprettelse af et mammutdirektorat, hvis saglige berettigelse er i høj grad bestridt blandt de kyndige, og som vil betyde en yderligere centralisering af administrationen på forsoresområdet. Den tanke, at man på nuværende tidspunkt beskæftiger sig med administrative centraliseringsbestrebelse, som vil betyde udgiftsforøgelse, og hvis saglige berettigelse er bestridt, kan jo synes ejendommelig på et tidspunkt, da man tilsyneladende er indstillet på nedskæring af visse andre ting inden for socialforsorgens område, navnlig dens byggeprogram.

Skal planerne om et forsoresdirektorat gennemføres, vil det, så vidt jeg kan skønne, efter de forslag, der er fremme i den betænkning, der er afgivet af administrationsudvalget, betyde en forøgelse af kontorerne med i alt fald 4; og med de udgifter til tjenestemænd og yderligere udgifter, der kan være forbundet dermed, må man antage, at det bliver en temmelig betydelig udgiftsforøgelse, der ligger heri, og som man i og for sig ikke får noget som helst for.

Jeg mener, dette er uforståeligt, hvis man ønsker en udvidelse af den centrale administration på dette område på et tidspunkt, da netop administrationsudgifterne inden for det sociale område i så høj grad er til